

Eric de Weerdt heeft nieuwe longen: 'Het is heel apart om gewoon te kunnen ademen'

'Een orgaan recyclen is modern'

Hij was al vaker in Parijs geweest. Maar die ene keer maakte de stad van de liefde meer indruk op Eric de Weerdt. „Ik dacht toen: Ik zie dit voor de laatste keer”, vertelt hij. „Ik vond het indrukwekkend. Ik keek intenser. Ik wilde de stad beter in mij opnemen.” Het is ruim een jaar geleden dat de IJmuidenaar nieuwe longen kreeg. „Ze zijn eigenlijk tweedehands, het zijn occasions.”

Marina de Haan

Velsen-Zuid ■ De longen zijn wat aan de kleine kant, dus de vitale capaciteit van zijn lijf is minder dan voorheen. „Ik zal hiermee geen marathon kunnen lopen.” Iets wat hij in het verleden maar al te graag deed. „Ik ben een hardloper. Voor de operatie had ik een marathonconditie.”

Eric is vooral erg blij en dankbaar dat hij met dit setje longen door kan leven. „Ik verloor mijn vrijheid, mijn vak. Ik dreigde alles kwijt te raken. Zelfs mijn leven. Hoe mooi is het dat iemand je de mogelijkheid geeft op een tweede kans. Kennelijk is er nog een doel voor mij hier. Ik heb nog een kans om me verder te ontwikkelen, om iets te kunnen betekenen voor anderen.”

Benauwd

Zo'n negen jaar geleden werd de esthetische arts uit Velsen-Zuid steeds benauwder. Destijds werkte hij nog als huisarts in een IJmuidense praktijk. Geleidelijk ging alles moeizamer. „Voor een cursus moest ik iedere maand naar Arnhem. De trappen op het station werden steeds zwaarder. Ik dacht dat het kwam door te hard werken, te weinig slaap of stress.”

Maar de echte oorzaak wist Eric niet. „Ik ging juist wat harder lopen. Totdat ik onderaan de trap stond te duizelen. Toen heb ik toch maar een longfoto laten maken.” De foto was nog niet gemaakt of de arts liet al weten dat zijn ziekenhuisbed klaarstond. „Toen was ik zo slecht, maar ik had het zelf niet door.” Na een aantal misdiagnoses kreeg hij de diagnose longfibrose, een zeldzame chronische longziekte. „Iedereen kan het krijgen. Oorzaak onbekend.”

Reanimeren

Dat betekende na dertig jaar het einde van zijn vak. „Ik had geen lucht om te reanimeren. Als je dat niet meer kan, dan kan je je vak niet uitoefenen.” Een bittere pil voor de man die als huisarts in de voetsporen van zijn vader en grootvader trad om iets voor mensen te betekenen. „Niet om de wereld te redden, maar om die ene persoon te redden.”

Toen werd hij zelf de persoon aan de andere kant van het bureau die gered moest worden. „Door mijn benauwdheid heb ik een andere blik op mijn patiënten gekregen. Als je nooit benauwd bent geweest, dan weet je niet wat iemand doormaakt.”

Driekwart jaar leefde hij gekoppeld aan een zuurstofslang van zestien meter. In februari vorig jaar kwam hij op de wachtlijst. Twee maanden later zouden zijn longen 'op' zijn. „Ik kon alleen maar hopen en bidden dat er een donor kwam. Iets anders kon ik niet. Ik had niet eens lucht om te zeggen: Ik ga nog even naar de Canarische eilanden.”

Hij kocht een Nokia-telefoon met een apart nummer waar het

Eric de Weerdt is extra kwetsbaar in deze coronatijd. „Het staat in geen verhouding tot het feest dat je leven mag.”

FOTO HELEEN VINK

„
Ik heb wat van
iemand anders
in mijn lijf. Ik
voel me een
'longalien'

ziekenhuis hem op kon bereiken. „Lang gebeurde er niets. Totdat mijn partner en ik naar het Song-

festival zaten te kijken en ineens die telefoon ging rinkelen. Toen ik opnam, hoorde ik: We hebben een paar longen voor u. Je denkt dat je voorbereid bent, maar dat ben je niet. Ik schrok me rot.”

De transplantatie in het UMC Utrecht duurde twaalf uur. Het is een van de zwaarste operaties die een mens kan ondergaan. Het duurde 7,5 uur voordat de eerste long goed was aangesloten. De tweede ging iets sneller. Na de operatie lag Eric nog tien dagen op de intensive care. „Toen ik wakker werd, was ik erg blij dat ik er nog ben. En dat ben ik nog steeds. Ik vind het mooi dat iemand een orgaan doneerde en dat familie daarmee akkoord is gegaan.”

„Ik voel me een alien”, zegt hij dan. „Ik heb wat anders in mijn lijf, iets wat van iemand anders was. Lijf en longen moesten eerst

nog op elkaar afgestemd worden. De longen gingen in mijn lichaam hun eigen weg en dan ademde ik er tegenin.” Nu ruim een jaar later hoeft Eric niet meer over zijn ademhaling na te denken. „Het is heel apart om gewoon te kunnen ademen. Mijn partner ademt hetzelfde als ik, zo zal het dus wel moeten.”

Tweede leven

„Als je gezond bent en je moet beslissen of je een orgaan wilt afstaan, kan je niet beseffen wat dat betekent voor iemand die dat hard nodig heeft. Het is een vervan-je-bed-show. Maar je doet er zo vreselijk veel goeds mee. Het is ook heel modern om een orgaan te recyclen. Zelfs tuinstoelen krijgen een tweede leven. Waarom een orgaan niet laten doorwerken in een ander lichaam?”

Miljoenen Nederlanders krijgen deze dagen een brief in de bus over de nieuwe donorwet. Een donor kan iemands leven redden of aanzienlijk verbeteren. Toch begrijpen we het donorschap niet altijd. In deze serie delen we de komende weken verhalen van mensen die leven dankzij een donororgaan of donorweefsel.